

ПЛАНУВАННЯ ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ В КРАЇНАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

*М.В. Шемякін, канд. с.-г. наук, доцент
Уманський національний університет садівництва*

Поняття «Європейський просторовий розвиток» (European Spatial Development) трактується як просторовий розвиток, що переступає межі національних вимірів. Проблеми територіальної організації Європи вирішуються шляхом співробітництва в просторовому розвитку. До цього спонукають наступні чинники: європейська інтеграція; глобалізація економіки; просторові зв'язки; проблеми екології; фінансування державного сектора; ефективність системи планування [1, 2, 4, 5].

Напрямок сучасних демографічних процесів і розвиток урбанізації спонукають країни Європейського союзу до співпраці у галузі просторового розвитку. Це і процеси міграції, що викликають значні зміни у регіонах, що повинні враховуватись при плануванні просторового розвитку територій.

Європейський Союз, як організація, формально не відповідає за планування просторового розвитку. Просторовим розвитком на міському і регіональному рівнях займаються місцеві та регіональні адміністрації (винятком становлять держави, у яких регіональний розвиток знаходиться у компетенції національних урядів). Наприклад, Австрія, Німеччина, Нідерланди, Франція мають гарно розвинені адміністративні структури з просторового планування і стали національні традиції просторового розвитку.

У тому випадку, коли рішення не знайдено на національному чи нижчому адміністративному рівні, питання виноситься на рівень Європейського союзу. В залежності від складності питання і кола питань, що вирішуються, воно може розглядатись шляхом прикордонної, міжнаціональної або загальноєвропейської співпраці.

Нині єдиної сталої політики просторового розвитку Європейського союзу не існує. Разом з тим Європейський союз через свої політичні рішення значно впливає на територіальний розвиток Європи. Раціональність таких політичних рішень визначають за ефективністю: існуючого використання земельних ресурсів; економічних структур регіону; міських систем, інфраструктури; прибутковості і виробництва валової продукції; регіональних програм підтримки; різноманітних заходів підтримки громадськості [1-4, 6].

Наведені критерії визначають політичні рішення, що найбільше впливають на розвиток територій: політика структурних фондів; спільна сільськогосподарська політика; транспортна політика; транс'європейські мережі; екологічне законодавство Європейського союзу.

Просторова політика Європейського союзу визначається трьома основними критеріями: економічні і соціальні зв'язки, сталий розвиток; конкурентоспроможність Європейського союзу.

Розвиток Європейського союзу на перспективу передбачає в економічному, соціальному і територіальному аспектах зростаючий вплив наступних факторів:

- інтенсивніше співробітництво у політичній сфері;
- традиційна роль у плануванні просторового розвитку регіональних і місцевих органів влади та її поступове зростання;
- розширення Європейського союзу [1, 4, 5].

Такі зміни створюють широкі можливості для розвитку, але, разом з тим, і вимагають вирішення певних протиріч.

Нині чітко визначені три основні складові просторового розвитку Європейського союзу:

- незначний приріст населення є причиною старіння населення, зміни місць проживання, зростання міграції (особливо із-за кордону). Населення у більшості випадків зростає у великих містах та навколо великих підприємств. Старіння населення також спонукає до збільшення сервісу соціальних послуг на регіональному рівні;
- напрямок розвитку європейського суспільства: нові моделі розвитку економіки: інтеграція різних за потужностями підприємств у економіку декількох країн, запровадження єдиної валюти, нові технології спілкування;
- проблеми екології [2, 4, 5].

Перелік посилань:

1. Ботезат О. П. Зарубіжний досвід землекористування як крок до реалізації земельної реформи в Україні // *Інвестиції: практика та досвід*. № 24. 2016. С. 116-119.
2. Грецук Г.І. Світовий досвід функціонування землевпорядного механізму сталого використання сільськогосподарських земель // *Збалансоване природокористування*. № 1. 2017. С. 99-104.
3. Земельна реформа старих країн-членів ЄС – досвід Німеччини. URL: <https://agro-online.com.ua/ru/public/blog/22595/details/>

4. Куйбіда В.С., Білоконь Ю.М. Територіальне планування в Україні: європейські засади та національний досвід. – Київ: Логос, 2009. – С. 13.

5. Маруняк Є.О. Територіальне (просторове) планування: зміст, еволюція та основні сучасні напрями // Український географічний журнал. № 2. 2014. С. 22-31.

6. Топчієв О.Г., Мальчикова Д.С., Шашеро А.М. Методологічні засади геопланування регіону // Український географічний журнал. №1. 2010. С. 23-31.

АУТПЛЕЙСМЕНТ ЯК ІНСТРУМЕНТ РЕАЛІЗАЦІЇ АКТИВНИХ ПРОГРАМ ЗАЙНЯТОСТІ

І.В. Шостак, канд. екон. наук

Інститут підготовки кадрів Державної служби зайнятості України, м. Київ

Економічне зростання держави як результативний показник економічного та соціального розвитку все більше оцінюється за критеріями, що відображають якість життя людей. Соціальний розвиток, яку основа людського розвитку, характеризує усю сукупність економічних, соціальних, політичних і духовних процесів, наслідком яких є якісні перетворення в суспільстві [1].

Одним з пріоритетних напрямів реформування соціальної політики та соціального розвитку є сфера зайнятості. Опіраючись на затверджений план заходів на 2018 реалізації Стратегії подолання бідності визначено конкретні заходи, спрямовані на підвищення дієвості політики зайнятості, підвищення грошових доходів населення, мінімізацію ризиків бідності та соціального відчуження найбільш вразливих категорій населення [2]. Реалізація цих заходів сприятиме досягненню основних цільових показників щодо зниження рівня бідності, а також досягненню європейських стандартів життя.

Інструментом реалізації основного завдання, як перебудова системи державного сприяння працевлаштуванню на принципово нових засадах з урахуванням балансу інтересів роботодавців і громадян, які шукають роботу може виступати технологія аутплейсмент.

Аутплейсмент вже давно використовується за кордоном. При цьому кожна країна має свої особливості надання цієї послуги. В Україні використання аутплейсменту малопоширене. Найчастіше вітчизняні консалтингові агентства, що займаються аутплейсментом, пропонують звільненим фахівцям спеціальні навчальні програми спрямовані на розвиток навичок ефективного пошуку роботи. Дуже рідко агентства самі шукають нову роботу для скорочених працівників своїх компаній – клієнтів. Деякі компанії включають в програму аутплейсменту перенавчання фахівців [3].

В Україні технологію аутплейсменту науковці тільки почали вивчати і тому не існує чіткого визначення цього поняття. Однак більшість дослідників трактують аутплейсмент, як консультативну допомогу звільненим працівникам та певні заходи прискорення працевлаштування.

Технологія аутплейсмент передбачає надання пошукачам роботи психологічної і інформаційної підтримки та консультативних послуг, а саме: оцінка компетенцій та професійних навичок, дослідження особистісних характеристик, консультування з питань складання резюме та успішної співбесіди, моніторинг відповідних вакансій та ін. Аутплейсмент реалізується через наступні функції: захисту, стабілізуючу, стимулюючу, гарантуючу, мотивуючу. Процедура аутплейсменту може включати такі пакети послуг: інформаційний пакет, консультаційний пакет, маркетинговий пакет, технологічний пакет, юридичний пакет та психологічний пакет.

Отже, враховуючи сучасний етап економічного розвитку України, який супроводжується активним реформуванням соціальної політики та формування цивільного конкурентного середовища на ринку праці, з метою посилення соціального діалогу є доцільним застосування технології аутплейсмент, як інструменту реалізації активних програм зайнятості. Це сприятиме зменшенню масштабів безробіття, забезпеченню продуктивної зайнятості українських громадян та проведенню ефективного діалогу на ринку праці.

Перелік посилань:

1. Продіус О.І. Інклузивні інновації в контексті соціальної відповідальності підприємства / О.І. Продіус // Науковий вісник Ужгородського національного університету. – 2017. – Вип. 14, частина 2. – С. 84–88.

2. План заходів на 2018 рік з реалізації Стратегії подолання бідності, затверджений розпорядженням КМУ від 14 лютого 2018 року №99

3. Іщук Л. Аутплейсмент – новий підхід до звільнення (29 квітня 2013) / Л. Іщук: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uaipress.info/uk/news/print/6029>

4. Бойко О. В. Застосування аутплейсменту: українські реалії та зарубіжний досвід / Бойко О. В., Довгань Л. Є. // Актуальні проблеми економіки та управління : збірник наукових праць молодих вчених. – 2015. – Вип. 9.